

On som? Què hem de fer?

written by Josep Pérez Franco | 19 de juny de 2018

Hem d'agrair al partit Popular l'impuls que ha donat a la causa independentista tots aquests anys, a partir del moment que, amb gran eficàcia, va recollir signatures per tot el territori espanyol contra l'Estatut de Catalunya del 2006, aprovat pel Congrés de Diputats i referendat pel poble de Catalunya, que va ser el resultat de l'autocensura i el ribot de l'inefable Alfonso Guerra a l'Estatut del 2005, que fou una proposta de llei orgànica. Si algú va tenir l'oportunitat d'atansar-se a alguna de les taules per signar, simplement eren convidats a fer-ho precedits per la lletania: "Quiere firmar contra Catalunya?". Fou el pròleg o una primera versió d'"A por ellos". La resta ja és conegut, es va denunciar al Tribunal Constitucional i el 2010 –després d'uns anys de «reflexió»– el TC emet una sentència que escapça i desnaturalitza l'Estatut en una sèrie de punts neuràlgics. Des de llavors i fins avui s'ha produït un increment gairebé exponencial de les persones que veuen com a única sortida la creació d'un estat independent en forma de república. La societat s'ha implicat majoritàriament en aquest objectiu de país, que va culminar en el referèndum d'autodeterminació de l'1 d'octubre. Posteriorment, a cada atac i arbitrarietat del PP s'ha produït una reacció contundent de la ciutadania. El *casus belli* es produeix en l'aplicació forassenyada de l'article 155 –al que m'he referit anteriorment en *La Revistona*– i a l'acció de la justícia, forçant la legalitat, amb relats i interpretacions surrealistes, no ajustades a dret, segons han coincidit la majoria d'experts en dret penal, constitucional i processal. Aquests fets han produït alarma en tots els països civilitzats i democràtics, especialment els europeus, que qüestionen l'estat de dret d'Espanya.

Ara on som? Què hem de fer? Es qüestiona molta gent. És evident que en pocs dies i poques hores s'ha produït un canvi

d'escenari. Ja tenim president i Govern. S'ha aixecat el 155 *de iure*, però dubto que sigui *de facto*. El partit socialista ha aprofitat la sentència del cas Gurtel per guanyar una moció de censura que li ha permès formar govern i deixar en l'oposició el PP i Ciudadanos, que ha rebut un sonor clatellot gens intranscendent. Aquest canvi de govern de l'Estat no ha estat cap improvisació. Ha estat una operació quirúrgica minuciosa i preparada amb el vistiplau de l'establishment, que ha prescindit del Sr. Rivera i els seus acòlits. La formació del govern socialista és un exercici malabar dissenyat per Ivan Redondo Bacaicoa, d'origen basc, que és un professional de la política que serveix a qui el contracta, com ho fa un advocat o un economista. Amb la composició del nou Govern es volen tapar escletxes i accontentar a tothom. Potser al final serà un govern Frankenstein com s'ha dit, però no pas pels partits que ho han fet possible, sinó per la seva composició. Situar un Borrell recuperat del cementiri dels elefants com a ministre d'Afers Exteriors, amb un historial polític nefast i escandalós, com la fallida d'Abengoa, el rectorat de la Universitat Europea de Florència aconseguit de forma dubtosa, la seva al·locució sobre l'aplicació de desinfectant als independentistes, la negació aferrissada del dèficit fiscal, etc. Deduïm que ha estat nomenat per torpedinar i capgirar la imatge i el prestigi de Catalunya aconseguit a Europa arran de la brutal repressió espanyola. Una Carmen Calvo representant del PSOE per l'aplicació entusiasta del 155 i la mateixa actitud de Pedro Sánchez titllant de racista el president Torra. Interpreto que som davant d'una maniobra lampedusiana de l'Estat, millorant les formes i desactivant la crispació i la repressió, però tenint la cleda ben controlada i apaivagar els desitjos d'autodeterminació per protegir la "sagrada unitat de la pàtria."

Hi ha gent que pensa que cal aplicar la saviesa jesuítica de Sant Ignasi: "En tiempos de tribulación, no hacer mudanza" i com diríem en llenguatge empresarial "wait and see" (esperar i veure), que no vol dir posar-se a jeure.

No podem badar, pensem que si no fem política, els altres ens la faran i no podem perdre el control del Govern de Catalunya i ens cal recuperar les estructures i quadres, tornant també a casa els presos polítics i els exiliats. Encara que sigui trist sembla que tornem a la casella de l'Estatut del 2006. Però amb la gran diferència que ara sabem que l'Estat pot trepitjar determinades línies vermelles impunement i també sabem que hi ha una majoria disposada a exercir el dret legítim a l'autodeterminació consagrat en la Carta de les Nacions Unides i aplicable també al cas de la nació catalana.